

Ik heb in mijn leven veel gehuild. Zoveel dat ik er op een gegeven moment de tranen niet meer toe had.

Ik huilde om verlies en afscheid, telkens weer, van al die dierbaren die ik nooit kwijt had willen raken. Ik huilde ook om het verlies en afscheid van mijzelf. Met ieder volgend hoofdstuk in mijn leven werd er een andere pagina omgeslagen, moest ik afscheid nemen van een stukje zelfbeeld, oude natuur of vergane identiteit. Het is een pijn waar deze samenleving moeilijk raad mee weet. Vaak huilde ik om een verloren liefde, om later slechts te ontdekken dat de liefde nooit vergaat, zij verandert slechts van koers. En dat wanneer wij er voor kiezen ons hart niet af te sluiten en geen muren op te werpen, de liefde in ons slechts groeit, voor de ander én onszelf. Maar dan alleen wanneer we bereid zijn de Liefde met een hoofdletter toe te laten en als een helende geneesheer en medicijnvrouw met ons aan de slag te laten gaan.

En nog vaker weende ik om alles wat mogelijkerwijs zou gebeuren, maar uiteindelijk nooit uitkwam. De ziekte van mijn ouders, verlies van werk en inkomen, een ongewenst en abrupt stressvol afscheid van een huis, een mogelijke break up, een daadwerkelijk einde aan een relatie die dan toch geen einde bleek te zijn.

Maar tegenwoordig huil ik nauwelijks meer. Het zal de testosteron wel zijn, die sluit de traanbuisjes goed af. Of de socialisatie dat echte mannen niet huilen, al heb ik in mijn vaderland Egypte menig man openlijk een traantje zien laten. Wellicht ben ik afgestompt geraakt en gedissocieerd van mijn gevoel. Dat laatste ervaar ik zeker. Eigenlijk zijn alle drie de redenen ergens waar. Maar er is ook een andere reden waarom ik tegenwoordig weinig huil. En dat is, omdat ik met mijn eenendertig jaar heb ontdekt dat wat voor de mens het einde is, voor God slechts het begin is van iets beters. Dat daar waar mijn dromen eindigen, Gods plannen met mijn leven beginnen.

De kanker van mijn ouders bleek niet te resulteren in hun dood, maar in onze hereniging. Het verlies van een huis, of twee, resulteerde in een prachtig appartement boven het IJ. Het einde van een relatie bleek het begin van een relatie met het eigen hart. Het einde van een volgende relatie luidde mijn transitie in en de start van het leven in volle mannelijkheid. Het einde van weer een volgende relatie - ja, deze romanticus heeft veel hartzeer gekend - resulteerde in een zoektocht naar islam en christendom en het boek *God is groot: eten, bidden en beminnen met moslims*. En mijn huidige liefde, die komt en gaat, neerdaalt en weer opstijgt, brengt mij tot het besef dat om ware liefde te ontvangen, je ware liefde moet kunnen geven. Dat om daadwerkelijk te trouwen en God dat wondere driezijdige koord te laten vlechten, je ook bereid moet zijn om jezelf te laten ontrafelen en te laten vormen tot een man naar Gods evenbeeld.

Tranen, ik laat ze soms nog wel hoor, maar toch echt... niet veel meer. Ook niet wanneer ik oog in oog sta met de meest pijnlijke, traumatiserende of mensonterende situaties. Althans niet daar waar het mijzelf betreft.

Maar als ik naar de wereld kijk, dan huil ik. Gisteren nog, bij het besef hoeveel kinderen onnodig sterven aan vervuild drinkwater en de groeiende schaarste die overal door klimaatverandering optreedt, juist ook in het stroomgebied aan de Nijl. Een dag daarvoor ook, over Jemen en de

ongekend humanitaire ramp die daar in volledig stilte en afzondering plaatsvindt. Nieuws van een volgende aanslag in Afghanistan, snel veeg ik over mijn oog. Weer een dag eerder veegde ik de tranen uit mijn ogen bij het zien van beelden uit Beiroet. Wat ver weg allemaal, zal u wellicht zeggen. Maar ziet u... ik ben een wereldburger. Een geestelijk wezen met een menselijke ervaring, zoals de jezuïtische priester Pierre Teilhard de Chardin zo mooi zei. In dat licht zijn grenzen maar futiel. Ik had met evenveel geluk of ongeluk in Jemen geboren kunnen worden, of in Afghanistan, of in Libanon, of als transgender persoon in Rusland of als koptische christen in Zuid-Egypte. Dat laatste ligt niet eens heel ver van de huidige werkelijkheid af. Wat dat betreft heb ik het hier in Nederland niet zozeer beter, maar wel makkelijker. Het leven is hier comfortabel, zo aangenaam dat we vaak denken geen tranen voor die anderen in dat verre vreemde te hoeven laten. Maar geloof me, als we niets doen, komen zij vanzelf heel dichtbij of hierheen.

Tranen... Jezus huilde toen zijn vriend Lazarus stierf, zelfs al wist hij dat hij hem ieder moment op zou wekken. God komt zo nabij dat hij deelt in onze vreugde en verdriet. Hij doorleeft al dat waar wij geen woorden voor hebben om vervolgens dat te doen waar ook ik als schrijver geen woorden voor vinden kan. Opstanding uit de dood.

Ja, als de bijbel ons iets leert, is het dat na het kruis de herrijzenis volgt, na de herfst de lente komt, zelfs al liet die lang op zich wachten en was die grauw en koud. Er is hoop voorbij de angst, vreugde voorbij het verdriet, een plan voorbij de pijn.

En dat geeft mij dan wel weer tranen, zij het van vreugde. Al die eenzame nachten, al die donkere dagen, al dat verlies en ongewild en ongewenst afscheid nemen, zijn zaden en zie, daar volgt de ontkieming al. Met een beetje geduld - wat ik nauwelijks heb - met veel twijfel - waar ik maar al te veel van heb - maar dan toch, als ik rustig wacht en vertrouw, geloof, hoop en liefheb, komt het groen als vanzelf naar boven, wordt de steen voor het graf weggerold, blijkt ook dat wat lang verloren leek, niet alleen een nieuw leven te krijgen, maar een beter leven, een leven met een hoofdletter, vreugde in de morgen.

Mounir Samuel (1989) is politicoloog, schrijver, presentator en nog veel meer. Zijn meest recente boek heet *Noodzakelijke Gesprekken. Reflecties op een nieuwe wereld* (Uitgeverij Jurgen Maas).